

SUSAN
WIGGS
*De boekwinkel
vol liefde*

Vertaling Harriët Vierdag

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Dit boek is eerder verschenen onder de titel *Het mooiste verhaal*.

Copyright © 2020 Susan Wiggs

Oorspronkelijke titel: *The lost and Found Bookshop*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland

Vertaling: Harriët Vierdag

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0976 6

ISBN 978 94 027 6454 3 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie april 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Archangel, Sonoma County, Californië

Een week eerder

Dit was een heel belangrijk moment voor Natalie. Het belangrijkste moment uit haar carrière. Al haar collega's hadden zich in de hal van Pinnacle Fine Wines verzameld om haar promotie en de miljoenen-deal die ze voor het bedrijf had gesloten te vieren. Maar haar eigen moeder was niet komen opdagen.

Zoals gewoonlijk.

Oké, het kon lastig zijn om in de middag van de stad naar Archangel te rijden – het verkeer was soms erg druk. Maar het was ook niet ondenkbaar dat Blythe Harper totaal was vergeten dat ze haar dochter had beloofd naar het feest te komen.

Natalie lachte wat geforceerd en streek haar jasje glad. Het jasje was keurig en kleepte af. Ze droeg het over een dure witzijden blouse met een strik, die ze speciaal voor de gelegenheid had gekocht. Nauwlettend hield ze Rupert Carnaby, de eigenaar van Pinnacle Fine Wines, in de gaten. Hij baande zich, al handen schuddend, een weg naar het podium. Intussen keek ze steeds even naar de deur, in de hoop dat haar moeder op het laatste moment zou binnenvallen.

Al wist ze wel beter.

Ze hield zichzelf voor dat ze een volwassen vrouw was, en niet een kind dat haar moeder nodig had omdat er op school iets speciaals was georganiseerd. Niet dat Blythe ooit op school was komen opdagen, trouwens.

Hoewel ze het niet had bijgehouden, wist Natalie dat haar moeder heel veel belangrijke momenten in haar leven had gemist. Toen ze haar padvinderseed had afgelegd, bijvoorbeeld, of toen ze de Califor-

nische wiskundeolympiade had gewonnen. Of toen ze was afgestu-
deerd...

Blythe had altijd zo haar geldige redenen voor haar afwezigheid gehad: ze kon de winkel niet achterlaten, er zou een vertegenwoordiger langskomen, ze kon geen auto lenen, ze had een auteursbezoek georganiseerd. Het waren altijd allemaal goede verklaringen geweest, waar Natalie nooit echt iets tegen in kon brengen.

Het maakte niet uit, dacht ze, terwijl ze haar gewicht van de ene voet naar de andere verplaatste omdat de mooie pumps die ze droeg nogal oncomfortabel waren. Het was prima zo. Haar moeder zou weer een smoes hebben en zij zou het wel best vinden. Zo werkte het nou eenmaal. Het was gewoon zo dat haar moeder, die haar in haar eentje had grootgebracht, weinig vrije tijd had. Ze runde de boekhandel al zo'n drieëndertig jaar, en het ontbrak haar aan middelen om veel personeel aan te nemen.

Een van haar collega's van de afdeling logistiek, Mandy McDowell, liep langs. Ze had een glas wijn in haar hand en vertelde aan nog weer een andere collega een verhaal over haar schattige kinderen.

Het drong te laat tot Natalie door dat Mandy totaal niet oplette waar ze liep. Ze kon haar dus niet meer ontwijken en zat even later onder de rode wijn.

'O mijn god, Natalie,' riep Mandy geschrokken. 'Ik had je niet gezien. O, sorry, het spijt me echt heel erg.'

Natalie trok aan haar blouse, die nu tegen haar huid plakte. 'Geweldig,' mompelde ze, een servet pakkend, in een poging de schade te beperken.

'Wacht, laat mij helpen.' Mandy's vriendin, Cheryl, kwam eraan met een doekje en een fles. 'Bruiswater werkt het beste.'

Terwijl Natalie haar blouse van haar inmiddels ook rode beha weghield, dekten Mandy en Cheryl de vlek.

'Ik ben zo'n kluns,' zei Mandy. 'Kun je het me vergeven? Hoewel

ik het zou begrijpen als je me dit nooit kunt vergeven. Uitgerekend vandaag, en straks moet je ook nog het podium op...'

'Het was een ongelukje,' vergoelijkte Natalie in een poging om rustig te blijven.

'Beloof me dat je me de rekening van de stomerij stuurt, oké? En als ze de vlek er niet uit krijgen, koop ik een nieuwe bloes voor je,' zei Mandy.

'Prima.' Natalie wist nu al dat dat nooit zou gebeuren. Mandy, die haar kinderen in haar eentje opvoedde, was altijd blut. Het lukte haar altijd maar net om de rekeningen te betalen. Aan haar verlengde wimpers en nepnagels te zien weerhield haar dat er trouwens niet van om veel geld aan zichzelf te besteden.

Niet te snel oordelen, zei ze streng tegen zichzelf. Mensen deden dingen niet zomaar.

Mandy keek haar een beetje medelijdend aan. 'Ik dacht dat je moeder vandaag zou komen.'

Natalie klemde haar kiezen op elkaar, maar dwong zichzelf toen te ontspannen. 'Ja, ik weet niet wat er is gebeurd. Misschien zit ze vast in het verkeer, of was er iets in de boekhandel. Het is altijd lastig voor haar om zomaar weg te gaan.'

'Heb je haar wel verteld dat dit feestje speciaal voor jou georganiseerd is?'

'Ja, dat weet ze,' zei Natalie. Mandy leefde heel erg mee, maar dat hielp nu niet.

'En Rick dan? Die wil er toch wel bij zijn?'

'Hij moest een testvlucht maken waar hij niet onderuit kon.'

'Ach, wat jammer. Maar dat betekent wel dat hij het goed doet bij Aviation Innovations. Toen wij iets hadden, had hij altijd alle tijd.'

Voordat Natalie naar Archangel was gekomen, waren Mandy en Rick een stel geweest. Ze waren nog steeds vrienden, iets wat Mandy altijd weer moest benadrukken. Nu haalde ze haar telefoon tevoorschijn. 'Ik stuur hem wel even een foto, dan weet hij wat hij mist.'

Voordat Natalie iets kon zeggen, had Mandy al een foto gemaakt. Eentje waar Natalie afschuwelijk op stond. Maar voor ze kon protesteren, had haar collega hem al verstuurd.

Fijn, dacht ze. En meteen hield ze zichzelf voor dat dit nou ook weer niet zo'n bijzondere dag was. Dit was haar werk. Ze keek naar haar collega's, die zich tegoed deden aan de borrelhapjes en hun glazen volschonken aan de bar. Nee, dit was geen hoogtepunt in haar bestaan.

Op dat moment tikte iemand tegen een glas om ieders aandacht te vragen.

Rupert stond bij de microfoon op het podium en lachte zijn jongensachtige lach. 'Goedemiddag, allemaal,' zei hij. 'En als ik goed zeg, bedoel ik geweldig. En als ik middag zeg, bedoel ik eigenlijk happy hour.'

Er klonk gelach.

'Vandaag hebben we iets te vieren. Ik hoef Natalie niet aan jullie voor te stellen, maar ik wil haar even toespreken. Natalie?' Rupert gebaarde in haar richting. 'Kom je er even bij?'

Ze voelde dat ze bloosde. Ze knoopte haar jasje dicht maar wist dat de wijnvlek boven de kraag zichtbaar zou zijn. Alles voelde nat en klam, en ze stonk naar verschaalde wijn.

'Als jullie het niet erg vinden, begin ik met een korte geschiedenisles.'

Rupert deed niets liever dan uitweiden over het familiebedrijf.

'Toen mijn grootmoeder, Clothilde, mij aanstelde als directeur van Pinnacle, zei ze: "Je hoeft maar één ding te doen." Feilloos imiteerde hij het Franse accent van zijn oma. "De wereld voorzien van wijn, en de beste zijn." Om dat voor elkaar te krijgen, heb je de beste collega's nodig.' Hij deed een stap opzij en gebaarde dat Natalie dichterbij moest komen. 'Vrienden, Natalie Harper is de beste. Dus presenteer ik hierbij de nieuwe vicepresident van de afdeling digitaal voorraadbeheer!'

Een mager applausje klonk toen ze het podium op stapte. Rupert

straalde, zijn iets te witte tanden glommen. Ergens, diep vanbinnen, wist Natalie dat zij degene was die de boel hier draaiende hield, terwijl hij met klanten en leveranciers rondhing en golf speelde onder werktijd. Daar had ze waarschijnlijk deze promotie aan te danken.

‘Dank je,’ zei ze schutterig. Ze vond het ongemakkelijk om in het middelpunt van de belangstelling te staan. En wat klonk haar nieuwe functie eigenlijk suf. Bijna alsof iemand hem had verzonnen. Dat kwam natuurlijk ook door de aard van het werk. Ze had ervoor gekozen omdat deze loopbaan zekerheid bood en omdat er altijd werk was voor iemand die raad wist met informatietechnologie en logistiek. Zaken waar geen hond in geïnteresseerd was en waar bijna iedereen een hekel aan had. Het beheren van voorraad was alleen niet een baan waar je echt lol in had, zoals een diplomaat, een diepzeeduiker, een wijnmaker of een boekverkoper dat wel had.

‘Ik ben heel blij dat ik deze kans krijg,’ ging ze door, ‘en ik kijk uit naar wat we allemaal kunnen bereiken.’

Eerlijk gezegd vond ze haar baan verschrikkelijk, maar daar ging het nu niet om. Het ging erom dat ze een degelijke carrière had.

‘Nog een stukje geschiedenis,’ zei Rupert. Hij knipoogde naar Natalie en nam de microfoon weer over. ‘Er was eens een jongedame die aan me vroeg of dit bedrijf een baan voor haar had. In mijn oneindige wijsheid heb ik haar meteen aangenomen.’ Hij viel even stil. ‘En kijk nou eens! Ze kijkt je aan met van die puppyogen, maar ze is gehaaid en slimmer dan wij allemaal bij elkaar. Wat ze met ons inventarisbeheer heeft gedaan, is een wonder. Dankzij haar werk is dit Pinnacles beste jaar ooit.’ Hij lachte. ‘Ik zie het al, ik verveel jullie. Daarom alleen nog deze mededeling: de enige dochter van gouverneur Clements gaat trouwen met de eigenaar van Cast Iron.’

Cast Iron, een keten van buitengewoon succesvolle en luxe restaurants, was opgezet door een succesvolle internet-ster, die een heel nieuwe kijk had op eten in combinatie met wijn. En die nieuwe visie sloeg aan.

‘Jullie kunnen je wel voorstellen dat dit in Californië, onze mooie staat, de bruiloft van het jaar wordt. Nu vragen jullie je natuurlijk af wat dat met ons te maken heeft. En dat mag Natalie uitleggen.’

Terwijl ze de microfoon weer overnam, rook ze zichzelf. Gemors- te wijn met een vleugje angstzweet. Klasse. ‘Ik zal het kort houden. Pinnacle Wines gaat de wijnen leveren voor Bitsy Clements’ bruiloft. En daarna zullen we ook de wijnen voor Cast Iron verzorgen.’

Het klonk zo gemakkelijk, maar de onderhandelingen waren ontzettend ingewikkeld en lastig geweest. Ze had haar team tot het uiterste gedreven om de perfecte combinatie van producten en prij- zen te kunnen bieden. De miljoenendeal was nu bijna rond.

Er was nog een deadline die ze moesten halen. De bruidegom stond erop dat ze een zeldzame Elzasser wijn zouden inkopen. Als dat gelukt was, konden ze de laatste details doornemen.

‘Ik wil even mijn team, Mandy, Cheryl, Dave en Lana, bedanken voor hun hulp bij dit project.’ Dat was ook al niet helemaal terecht, moest ze toegeven. Het team had soms meer tegen- dan meegewerkt, en ze had ze voortdurend in de gaten moeten houden.

‘En nu gaan we allemaal iets drinken,’ zei Rupert.

Met hem had ze trouwens ook heel wat te stellen gehad. Hij had de beste bedoelingen, maar zijn zakelijk inzicht en financiële kennis waren niet toereikend om zo’n ingewikkelde deal te kunnen sluiten. Uiteraard deed hij wel alsof dit succes aan hem te danken was. Ge- lukkig had hij het fatsoen om haar deze promotie te geven.

Glazen werden geheven. Ze keek om zich heen en zag dat iedereen lachte, praatte en genoot van het prachtige uitzicht dat je van hieruit had.

Zelf verhuisde ze naar een nieuw kantoor, ver weg van de kantoor- tuin waar de afdeling voorraadbeheer huisde. Ze had nu haar eigen kamer, op een hoek. Ze had zich erop verheugd die aan haar moeder te laten zien – haar kantoor had enorme ramen, die uitzicht boden op het prachtige landschap van Sonoma. Het zou een toevluchtsoord

zijn, en eindelijk was ze bevrijd van het voortdurende geklets van haar collega's.

Rupert kletste nog even door over wat hij nu al een koninklijke bruiloft noemde. Natalie stapte van het podium en diepte haar telefoon op. Op het scherm verscheen haar dagelijkse positieve gedachte: *Ik vertrouw erop dat ik het juiste pad heb gekozen.*

Ze veegde de tekst weg en drukte op het vertrouwde nummer. Maar zoals ze al verwachtte, kreeg ze de voicemail. 'Dit is de voicemail van Blythe Harper van de Lost and Found Bookshop in het hart van historisch San Francisco. Laat een boodschap achter. Of, beter nog, kom langs in de winkel!'

Natalie liet geen boodschap achter. Dat had geen zin, want haar moeder luisterde zelden naar haar berichten. In plaats daarvan stuurde ze een appje: Je hebt niet veel gemist. Iemand morste rode wijn op mijn blouse en ik kon niet uit mijn woorden komen.

Toen pas zag ze dat iemand een voicemail had ingesproken. In de wetenschap dat niemand haar zou missen – ze was nou eenmaal niet het type dat opviel – besloot ze naar haar nieuwe kantoor te gaan. Daar was het rustig.

Haar spullen zaten nog in dozen. Ze had gehoopt dat haar moeder haar zou helpen met uitpakken en inrichten. Bij het raam bleef ze even staan om een foto te maken van het indrukwekkende uitzicht. Die stuurde ze naar haar moeder. In het echt nog mooier, schreef ze erbij.

Het berichtje was van Rick. Het voelde een beetje ongemakkelijk. 'Hoi schatje, sorry dat ik er niet bij kan zijn op deze grote dag,' zei hij met zijn vriendelijke, diepe stem. 'Ik kon niet onder deze testvlucht uit komen. Ik verheug me op het weekend. Houd van je.'

Deed hij dat echt? Van haar houden? Hield zij van hem?

Eigenlijk wilde ze daar niet over nadenken. Maar als ze eerlijk was, moest ze toegeven dat er al een tijd geen vonken meer oversprongen.

Rick en zij leken het ideale stel – een ambitieuze wijn-executive en een drukbezet luchtvaartingenieur en piloot. Hij was knap en kwam uit een keurige familie. Maar net onder de oppervlakte lag de sleur op de loer. Soms vroeg ze zich af of ze bij elkaar waren omdat het gemakkelijk was. Als gemakkelijk betekende dat je een niet erg uitdagende of fantasierijke relatie had.

Het zou zomaar kunnen dat ze allebei zaten te wachten op het moment dat het voorbij zou zijn.

Het geluidje van een binnenkomende mail maakte een eind aan haar overpeinzingen. Het was waarschijnlijk iets voor haar werk dat best tot maandag kon wachten, maar toch kon ze het niet negeren. En dus liep ze naar haar computer, waar ze een mailtje zag met een in vette letters geschreven onderwerp: Urgent: deadline vergunning gemist.

Wat was dit?

Ze liet zich op haar kantoorstoel zakken en voelde haar hoofdhuid prikken. Het mailtje was gestuurd door een van gouverneur Clements' managers.

Ms Harper, het spijt me dat ik u moet berichten dat u de deadline voor uw vergunning van de Board of Equalization hebt gemist. Helaas zijn wij daarom genoodzaakt om onze overeenkomst te ontbinden...

Het leek alsof ze geen adem meer kon halen. Als je een belangrijke deadline miste, kwam alles op losse schroeven te staan. Hoe had dit kunnen gebeuren?

Eigenlijk wist ze het antwoord al. Mandy had de vergunning moeten aanvragen. Natalie had haar er keer op keer aan herinnerd hoe belangrijk de deadline was, en Mandy had keer op keer beweerd dat ze alles had geregeld. Natalie had het daarna nog een keer gevraagd. Maar daarna niet meer.

Bijna in paniek pakte ze haar telefoon. Ze had zo hard gewerkt om deze deal rond te krijgen. Ze had alles gedaan om de concurrentie voor te blijven en ervoor te zorgen dat ze de wijn mochten verzorgen voor de bruiloft en de restaurants.

Als de deal niet doorging, moest ze kiezen. Dan kon ze Mandy in bescherming nemen, of haar laten ontslaan. Die vrouw stapelde echt de ene fout op de andere, en meestal zorgde Natalie ervoor dat alles toch op rolletjes liep. Mandy was het lievelingetje van iedereen, iedereen was dol op haar. Ze was schattig, grappig, charmant en geliefd.

Natalie kneep haar telefoon bijna fijn terwijl ze de afdeling vergunningen belde. Achteraf was het maar goed dat haar moeder en Rick niet waren komen opdagen. Er was voor hen niks aan geweest om toe te moeten kijken hoe zij haar best deed om alles weer vlot te trekken.

Het kostte haar een uur, maar toen had ze alles alsnog geregeld. Ze zweette en stonk nog steeds naar rode wijn, en toen ze naar de toiletruimte liep, was ze nog steeds overstuurd. Het was haar weer gelukt om Mandy te redden. Ze had door het stof gemoeten en het had haar tienduizend dollar aan extra kortingen gekost – dat bedrag zou worden ingehouden op haar bonus, dat wist ze nu al.

Eenmaal op het toilet hoefde ze niet over te geven, maar ze kokhalsde wel een paar keer. Ze trok haar jasje en blouse uit. Waarschijnlijk kon ze ze allebei weggooien. Ze verdroeg de blouse geen seconde langer meer, dus propte ze hem in de afvalbak. Het jasje knoopte ze helemaal dicht, tot boven haar beha.

Net toen ze haar eigen wc-deur wilde openen, hoorde ze de deur van de toiletruimte opengaan.

‘...haar gezicht toen Rupert maar bleef doorzeuren?’

Mandy. Natalie bevroor en kon nauwelijks nog ademhalen.

‘Ja,’ zei iemand anders. Dat was Cheryl, Mandy’s vriendin. ‘De-

zelfde rotkop als altijd, maar dan in de ruststand. Godzijdank hoeven we daar straks niet meer elke dag tegenaan te kijken.'

'Inderdaad,' lachte Mandy. 'Die zogenaamde promotie van haar is het beste wat ons ooit is overkomen.'

'Denk je?'

'Dat mooie kantoor op de hoek? HR heeft haar daar alleen maar neergezet zodat we haar gezeur niet meer hoeven aan te horen. Geen gehijg meer in onze nek, het enige waar ze nog contact mee heeft zijn haar spreadsheets. Perfect. Ik heb Rupert persoonlijk bedankt. Eindelijk vrij!'

Natalie hoorde gegrinnik en het geluid van een high five.

'Nooit meer een giftige collega.'

'Die zien we nooit meer terug,' zong een ander.

Daarna gingen ze allebei een wc-hokje binnen.

Nu moest Natalie echt bijna overgeven. In plaats daarvan sloop ze geruisloos de wc uit, biddend dat ze er niet achter zouden komen dat ze alles had gehoord.

Hoofdstuk 2

Na een warme douche en in schone kleren voelde Natalie zich al wat beter, maar ze was nog steeds kapot van wat ze had gehoord. Kapot, maar niet totaal verrast. Ze kon niet ontkennen dat ze een perfectionist was. Ze was veeleisend – voor anderen, maar ook voor zichzelf. En als ze rondkeek in haar kleine appartement, moest ze toegeven dat ze ook nog heel erg netjes was. Maar was ze daarom een vreselijk iemand?

Ze haalde haar vingers door haar donkere krullen – het enige aan haar dat niet netjes was – en dacht aan haar keurige auto, haar opgeruimde huisje, haar veilige leventje... en, zo fluisterde een stemmetje, aan de leegte die ze voelde.

Hoe ze die leegte zou kunnen vullen, wist ze niet. Het fijne thuis wat ze als kind niet had gehad, had ze nu voor zichzelf gecreëerd. Het was voorspelbaar, eenvoudig en overzichtelijk. Haar appartement was prima, maar er ontbrak iets. Het was onderdeel van een roze gebouwtje, dat eruitzag als een mierzoete cupcake. Ze had het gemeubileerd met comfortabele stoelen, volle boekenkasten en een zacht bed om in weg te kruipen.

In theorie zou het precies goed moeten zijn. Haar thuis, een plek waar ze hoorde. Maar ondanks de idyllische omgeving, met wijngaarden en boomgaarden, voelde het leeg. En niet als een thuis.

Haar baan hielp natuurlijk ook niet. Hoe hard ze ook werkte en hoe ze zich ook inzette voor Pinnacle, het voelde altijd als routine. Eigenlijk had ze er ronduit een hekel aan. Daardoor, en door de deprimerende gedachte dat haar relatie met Rick op zijn laatste benen liep, werd ze weer misselijk.

Ze sprak zichzelf streng toe. Door haar promotie verdiende ze nu echt goed en ze had ook aandelen in het bedrijf. Als ze volhield, hoef-

de ze zich nooit meer zorgen te maken. Haar jeugd, voor het grootste deel doorgebracht in een boekwinkel waar haar rommelige moeder de scepter zwaaide, had haar nooit een gevoel van veiligheid of evenwicht gegeven. De herinnering daaraan was meestal al genoeg om haar op het rechte pad te houden.

Ze trok een broek en een gestreept truitje aan en schoot in een stel sneakers. In een poging het ongemakkelijke gevoel af te schudden, keek ze op haar telefoon. Haar moeder had nog niet op haar bericht gereageerd, en Rick vloog blijkbaar nog steeds ergens rond.

Wel was er een berichtje van haar vriendin Tess, die vroeg of ze langs wilde komen. Een lichtpuntje in een verder totaal mislukte dag.

Ze sprong in haar auto en reed naar het huis van Tess. Onderweg stopte ze bij een stalletje om een potje honing te kopen. Jamie Westfall, de eigenares van het stalletje, was imker. Een paar jaar geleden was ze in de buurt komen wonen, alleen en zwanger. Nu was ze niet meer alleen, want nu had ze Ollie, haar zoon.

Natalie zocht een potje uit en deed vijf dollar in het daarvoor bestemde bakje. Net op dat moment kwam Ollie naar buiten gerend. ‘Hoi Miss Natalie,’ zei hij.

‘Hoi Ollie. Alles goed?’

Hij haalde zijn schouders op. Hij was een beetje verlegen, wat bijzonder schattig was. ‘Eigenlijk moet ik mamma voorlezen om te oefenen.’

‘Lukt dat een beetje?’

Weer haalde hij zijn schouders op. Zijn moeder kwam nu ook naar buiten. Ze was jong en slank en droeg een tuinbroek met een geborduurd bovenstuk. ‘Hij kan best goed lezen, maar hij vindt maar weinig boeken de moeite waard. Dat boek dat jij ons hebt gegeven, *One Family*, vond hij wel erg leuk.’

‘O, fijn dat je het mooi vond. Dat boek had ik zelf wel willen hebben toen ik zo oud was als jij, Ollie. Ik had alleen een moeder en een opa, en ik had het wel fijn gevonden om te lezen dat er een heleboel

verschillende soorten families zijn. Niet alleen maar families met een mamma, pappa, kinderen en een hond.’

Hij beet op zijn onderlip. ‘Ik vind het leuk om over honden te lezen.’

‘Volgende keer neem ik weer een boek voor je mee. Er is een heel leuk boek dat *Smells Like Dog* heet. Heb ik je weleens verteld dat mijn moeder een boekwinkel heeft? Vroeger werkte ik daar, en daardoor heb ik een speciale kracht ontwikkeld: ik weet precies welke boeken kinderen leuk vinden.’

‘Waarom werk je er nu niet meer?’ vroeg Ollie.

‘Dat vraag ik me soms ook af, vooral na een dag als vandaag,’ gaf Natalie toe. ‘Ik ben op weg naar Tess, voor een kop thee en morele steun.’

‘Ik vind thee vies,’ verklaarde Ollie. ‘Is morele steun lekker?’

Natalie lachte en woelde door zijn haar. Daarna stapte ze weer in haar auto. ‘Het smaakt naar gesmolten marshmallows met chocoladesaus,’ zei ze.

‘Dat moeten we dan vanavond maar als toetje eten,’ zei Jamie.

Samen zwaaiden ze Natalie uit.

Toen Natalie ze zo zag staan, viel haar op hoe gelukkig die twee samen waren. Soms dacht ze zelf aan kinderen en voelde ze een diep verlangen. Alles op zijn tijd, hield ze zichzelf voor.

Ooit hadden Rick en zij het over kinderen gehad. Nee, Rick had het over kinderen gehad. Zij had naar hem geluisterd en getwijfeld. En daarna was het onderwerp nooit meer ter sprake gekomen.

Op weg naar Tess sloegen nieuwe twijfels toe. Was Tess eigenlijk wel een vriendin, of had ze alleen maar medelijden met Natalie? Na wat ze op haar werk had gehoord, was ze nergens meer zeker van.

Bij een bord met daarop ROSSI VINEYARDS EN ANGEL CREEK WINERY sloeg ze af. Ze reed de lange oprijlaan af. Net als zichzelf kwam Tess Delaney Rossi uit een eenoudergezin. Voor ze naar Archangel was verhuisd, had ze in San Francisco gewoond. Maar

Tess had ervoor gekozen om te trouwen en in een klein plaatsje te gaan wonen. Niet voor haar werk, maar voor de liefde was ze hiernaartoe verhuisd.

Natalie parkeerde voor de oude boerderij waar Tess woonde met haar man, kinderen, stiefkinderen en twee honden – een oude, grijze Italiaanse windhond en een exemplaar dat deels Akita, deels Wookiee was. De honden lagen pontificaal op het pad dat naar het huis leidde en Tess kwam naar buiten om haar te begroeten. Haar rode haar had ze met een sjaal uit haar gezicht gebonden. Het schort dat ze omhad zat onder het druivensap.

‘Hoi Nat,’ zei ze. ‘Ik dacht dat je wel zin zou hebben in een glaasje wijn.’

‘Dat klinkt heerlijk.’

‘Dominic en de kinderen zijn achter. We zijn bezig met de oogst.’

Tess ging voor naar een zonnig hoekje naast een grote schuur.

Een groep plukkers laadde kratten vol druiven uit en zette die op een lange, roestvrijstalen sorteertafel. Aan de ene kant trilde de tafel, waardoor rotte en onrijpe druiven eraf vielen. Aan de andere kant werden de druiven op een lopende band geschoven zodat de steeltjes eraf gehaald konden worden.

De hele familie zat om de tafel om de druiven te sorteren. Er werd gelachen en gekletst, en alles zat onder het druivensap.

Natalie keek naar de kinderen en de rondrennende honden. Naar Tess' echtgenoot, die een liedje floot. Het zag er allemaal zo gewoon uit: mensen die het met elkaar konden vinden en die plezier hadden.

‘Hallo allemaal,’ zei ze.

‘Hoi daar,’ zei Dominic. ‘Welkom in Angel Creek op deze mooie vrijdagavond.’

Dominic Rossi was het type ideale echtgenoot. Hij was lang en knap, had een goed gevoel voor humor en wist van aanpakken. Ooit was hij bankdirecteur geweest, maar zijn hart lag bij wijn maken.

En baby's maken met zijn knappe vrouw, concludeerde Natalie

toen ze Tess eens goed bekeek. Daar onder dat schort was duidelijk een buikje te zien. ‘Ben je weer zwanger?’ vroeg ze zachtjes.

Tess bloosde en lachte opgetogen.

‘Ze heeft beloofd dat ik nu eindelijk een zusje krijg,’ zei Trini. Dominics dochter wiep een blik op haar broer Antonio, die met rode saphanden achter zijn broertjes aan rende. De jongetjes, die Het ene ding en Het andere ding werden genoemd, gilden van opwinding.

‘Geweldig,’ zei Natalie. ‘Gefeliciteerd!’

Het leek de Rossi’s goed af te gaan om een samengesteld gezin te vormen. Maar dat was een illusie, had Tess haar toevertrouwd. Natalie wist dat het moeilijk was geweest voor de kinderen om allemaal hun plek te vinden. Maar op dit soort momenten zagen ze er gelukkig en gesetteld uit. En het was overduidelijk dat Tess en Dominic stapelverliefd waren.

‘Mensen zeggen dat het deze keer raak zal zijn,’ zei Trini. ‘Waarom zeggen ze dat eigenlijk?’

‘Goede vraag,’ vond Natalie. ‘Vooral als je naar die twee kereltjes daar kijkt. Lijkt erop dat het de vorige keer ook goed raak was.’

Terwijl ze dat zei, gooide Het Ene Ding een handvol druivendrab naar het hoofd van zijn broertje. Dat reageerde met woedend gehuil.

Dominics zus, Gina, veegde haar handen af. ‘Ik regel dit wel, Tess.’

‘Fijn, dank je.’ Tess ging zitten en keek naar Natalie. ‘Waar is Rick eigenlijk?’

‘Ik weet het niet. Hij had vanmiddag een testvlucht.’

‘Je ziet eruit alsof je een zware dag achter de rug hebt.’

‘Ja. We hebben op het werk mijn promotie gevierd.’

‘Maar dat is toch juist iets positiefs? Of toch niet?’

‘Het leek positief. Er was een borrel georganiseerd omdat ik een belangrijke deal heb kunnen sluiten. Mijn moeder zou er zijn, maar ze is niet komen opdagen. Wat maar goed is, want ik hoorde later dat die hele promotie alleen maar bedoeld was om mij te isoleren. Zodat ik niet meer met mensen hoef samen te werken.’